

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 131

гр. Б., 02.02.2024 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

като разгледа докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско дело №
20241200500096 по описа за 2024 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба от , /АПИ/, чрез С.П. - началник на отдел „Административно обслужване“ при Областно пътно управление - Б., което е специализирано звено на АПИ, с адрес за призоваване: гр. Б., ул. „Т.А.“ № 21, с пълномощно по делото, Решение № 715 / 31.10.2023 г., постановено по гр. дело № 766 / 2023 г., по описа на РС - Б..

Във въззивната жалба се твърди, че по делото не е установено наличие на валиден към момента на ПТП застрахователен договор, като не са ангажирани доказателства, че застрахователната премия е била платена. По делото не са представени доказателства за извършен оглед и заснемане на автомобила, като задължително условие за влизане в сила на застрахователния договор.

Излага се, че в задължителната съдебна практика се приема, че застрахователят, суброгирайки се в правата на увредения застрахован може да упражни регресното си право, както срещу прекия причинител на вредата, така и срещу собственика на вредоносната вещ (Решение № 152 / 02.02.2011 г. на ВКС, ТК, I т. отд по т. д. № 51 / 2010 г., пост, в производство по реда на чл. 290 ГПК). Елементите на фактическия състав на суброгационното право на застрахователя включват наличие на **валидна имуществена застраховка**; покритие на съответния застрахователен риск; плащане на застрахователно обезщетение по застрахователното правоотношение на застрахования; причиняване на застрахователно събитие от трето лице или вещ, чийто собственик отговаря пред застрахователя.

Изразява становище, че от представените застрахователна полица и общи условия не би могло да се приеме, че е налице действащ застрахователен договор към момента на настъпване на застрахователното събитие.

В случая застрахователното обезщетение е платено от застрахователя на собственика на застрахования автомобил по невалиден застрахователния договор - т. е. при отсъствие на основание за плащане.

В жалбата се твърди, че по делото не е установен механизма на ПТП, тъй като приетите по делото частни документи не установяват механизма на ПТП. Липсват доказателства за механизма на ПТП и не може да се приеме за установена причинно - следствената връзка между обезщетените вреди и твърдяното произшествие, явяваща се необходим елемент от правопораждащия регресното право фактически състав.

В жалбата се излага, че е налице безспорна причинна зависимост между виновното

поведение, извършено от водача на автомобила, управлявайки с несъобразена скорост и настъпилия вредоносен резултат. Не е установено по несъмнен начин причинно - следствената връзка между настъпилите щети и твърдяното произшествие, явяваща се необходим елемент от фактически състав на неправомерното увреждане, поради което искът подлежи на отхвърляне.

По отношение на експертизата се твърди, че вещото лице е изготвило изцяло заключението си единствено по данни на застрахователя, ищец в настоящето съдебно производство. По категоричен начин обаче от заключението на вещото лице не се установява дали точно тези описани щети на автомобила са в следствие на попадането му в конкретната дупка на пътя.

В заключението липсват точни параметри за възстановката му - например вероятни дълбочина и размери на дупката, скорост на движение на автомобила - и съответно няма обективна преценка на проявилите се механични и физични закони, възможностите за настъпване на описаните вреди, и - съответно потвърждение или изключване на причинната връзка с твърдяното събитие. При това положение не може да се приеме за непрекъсваемо доказано наличието на деликта, като стоящ в основата на правото на обратния иск юридически факт.

След като не са установени без съмнение присъствието на няколко от елементите на сложния фактически състав на нормата на чл. 49 от ЗЗД - начинът на възникване на твърдяната вреда, причинната връзка между нея и виновното противоправно поведение на служител на ответника, на които той е възложил определена работа, както и въобще такова поведение, то не е настъпил и правопораждащият притезанието факт.

Предвид горното намират искът за недоказан, а оттам - и неоснователен, поради което следва да бъде отхвърлен.

Претендират юрисконсултско възнаграждение, както и направените по делото разноски.

В срока по чл.263 ГПК, от „ДЗИ-ОБЩО ЗАСТРАХОВАНЕ“ ЕАД, **ЕИК*******, седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „В.“ № 89Б, представлявано от К.Ч. - Главен изпълнителен директор, и Б.В. - изпълнителен директор, действащи чрез пълномощника си **адв. Г. С. Я., АК - гр. Б.съдебен адрес:** гр.С., ул. „Х.А“ № 35, ет.1, офис 3, тел. *********, Адвокатско дружество „С.“ по делото е постъпил отговор по въззивната жалба.

В отговорът се твърди, че от събраните по делото доказателства се установяват всички предпоставки на чл. 410 от КЗ, а именно наличие на валидно застрахователно правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ по отношение на увредения автомобил. Настъпването на вредоносното събитие, както и че същото представлява покрит риск по застраховката. От приетата и неоспорена съдебно-автотехническа експертиза е установен размерът на причинените вреди, които отговаря на изплатеното застрахователно обезщетение. По делото не е спорно, че

отговорност за причинените вреди носи ответникът - Агенция „Пътна инфраструктура“, на когото е възложено поддържането на пътя.

Считат, че от събраните по делото доказателства - Протокол за ПТП, свидетелски показания и съдебно- автотехническа експертиза, при условията на пълно и главно доказване искът е установен. Вредите са настъпили вследствие на попадане в небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно, отговорност за чието поддържане носи жалбоподателят.

Намират за неоснователно е и възражението за съпричиняване, тъй като ответникът не е представил **никакви доказателства за съпричиняване** на вредите поради несъобразяване на пътната обстановка и скоростта. Съгласно разпоредбата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на

движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко **предвидимо** препятствие, като предвидимо е само това препятствие, което закономерно може да се очаква. За предвидимо препятствие не може да става дума в настоящия случай, тъй като не може да се очаква, че по пътищата на страната с републиканско значение има препятствия от такъв характер. Ответникът е този, който е бездействал, като не е поставил знак за ограничаване на скоростта и сигнализиращ за наличието на препятствие, което да бъде заобиколено.

По отношение възраженията за липсата на валидно застрахователно правоотношение поради непредставени доказателства за заплащане на застрахователната премия и документ за оглед и заснемане на автомобила, в отговора се изтъква, че същите се правят за пръв път въззивната инстанция. В срока за отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК такива твърдения и възражения не са въведени, поради което разглеждането им в настоящото производство се явява недопустимо. Освен това считат възраженията и за неоснователни. Видно от представената по делото Сметка N° *****г. цялата дължима премия в размер на 814.37 лв. е изплатена на дата 03.05.2021г. Същото се потвърждава и от приложения по делото Ликвидационен акт от 20.10.2021г., в който е отбелязано заплащането на посочената сума. Цитираните документи, в които е материализирано изявлението на „ДЗИ Общо застраховане“ ЕАД относно получаването на сумата представляват извънсъдебно признание на този факт. Същият е неизгодно за кредитора по застрахователното правоотношение факт, поради което има висока доказателствена стойност. Следва да се има предвид, че посочените документи не са оспорени от ответника. С отговорът на въззивна жалба се прави признаване изплащането за застрахователната премия. По отношение на заснемането на автомобила, намират че съгласно предвиденото в Раздел I, т.4 от Общите условия. Съгласно посочената клауза не във всички случаи се извършва оглед и заснемане. С отговора е представен протокол Протокол за оглед № 99127616, от който е видно, че оглед и заснемане на автомобила е извършено на дата 04.05.2020г.

Изразяват, че оспорването действителността на договора представлява упражняване на чужди права, което по аргумент от 26, ал. 2 от ГПК е недопустимо. Доколкото самата страна по договора не оспорва наличието им, то не би могло да се приеме, че трето за застрахователното правоотношение лице може да го стори. В този смисъл *Решение № 24 от 12.01.2024г. по в.гр.д. 675/2023г., по описа на Окръжен съд гр. Б.*

Намират за неправилно и твърдението на жалбоподателя, че процесното събитие не представлявало покрит застрахователен риск. Съгласно отбелязаното в полицата застраховката е сключена при клауза „Пълно каско“. Тази клауза обхваща рисковете посочени в клауза „Супер“, в която пък е включен рискът ПТП / Раздел II, т. 2.1.3./. Съгласно дадените в Раздел I, т. 14 от Общите условия дефиници „Пътно-транспортно произшествие (ПТП) е неочаквано събитие, възникнало в процеса на движение или в

паркирано състояние на застрахованото МПС, предизвикало повреда на МПС, други имуществени или неимуществени вреди". Преминаването през дупка, при което се увреждат части по автомобила, представлява именно такова събитие.

Претендират сторените по делото разноси и пред настоящата инстанция.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл.267 във вр. с чл. 262 ГПК намира подадената въззивна жалба за допустима като подадена в срока за обжалване, от легитимирана страна с правен интерес за това. Същата отговарят на изискванията на закона и е редовна, като съдът дължи произнасяне по същество. Спазени са правилата на процесуалния закон и с оглед на съдържанието и сроковете за депозиране на писмения отговор към жалбата. Делото е с предмет предявен иск с правно основание чл. 49 ЗЗД, като първоинстанционният съд правилно е приел същия за разглеждане, след като е счел, че предявения иск е допустим, а исковата молба е редовна. С въззивната жалба са направени оплаквания досежно правните изводи на РС - относно приложимия материален закон и неговото тълкуване, по които въззивният съд ще се произнесе по същество, поради което не намира за нужно да дава указания на страните по въпросите, визирани в чл.312 ГПК.

Следва съдът да насрочи открито съдебно заседание по делото, за която дата да се призоват редовно страните.

Водим от горното и на основание чл. 267 ГПК във връзка с чл. 317 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА открито съдебно заседание по делото за 28.03.24г.. от 09.00 часа, за която дата да се призоват редовно страните по делото.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____